

for sig, ligesom Anmærkningerne ogsaa give Anvisning til at ordne dem i Brande Sogn allerede iaar, da er jeg tilbøielig til at tro, at det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) har Ret i, at man derved foregriber den endelige Afgjørelse, idet det da vil blive vanskeliggere at ordne Forholdene i de tilliggende Sogne. Ogsaa har hele Udvalget ifjor været enigt om, at Forholdene, navnlig for de fire Sogne: Brande og Hind, Gistrup og Aalborg, særlig egnede sig til at ordnes under Et. Det tror jeg ogsaa. Jeg skal derfor henstille, at der snart bliver gjort Noget ved denne Sag. Der er Et, som jeg tror, kan gøres, og jeg har Tilbøielighed til at tro, at det ogsaa kunde vinde Tilslutning baade fra Ministerens og Udvalgets Side, eftersom allerede 7 Medlemmer af Finantsudvalget ifjor gjorde opmærksom derpaa, nemlig dette, at under saadanne lokale Forhold, hvor der er en meget tynd Befolkning, vilde man altid kunne høre paa de tilstedeværende Savn ved Brugen af Skolelokalerne til Gudstjeneste og ved Bidrag til Ansættelse af yngre Hjelpepræster. Jeg tror godt, man kunde have en 4—5 Præster, og saa anvise dem en Vikekreds, idet de selv sørgede for Bolig, naturligvis faaledes at deres Løn afpåsedes derefter, og de kunde da gjøre en hel Del Nytte i disse vidtstrakte Egne. De kunde samle Befolkningen om Søndagen til Prædiken, de kunde forrette Nødtaar, gjøre Sygebesøg og i det Hele taget gjøre præstelig Gjerning blandt denne Befolkning, der ifølge Afstandene og Forholdene næsten er nødt til at være uden præstelig Betjening. Jeg tror, at dette kunde lade sig udføre, uden at det foregreb Noget, og naar man senere engang blev færdig med den Plan, som synes at ligge i Luften eller at være under Arbejde, kunde der ske fast Ansættelse. Nu at oprette Embedsboliger i disse Sogne vilde snarere forhindre en virkelig god Ordning, end det vilde fremme den. Der er derimod et andet Tilfælde, hvor jeg tror, der kunde ske Noget strax eller i en meget nær Fremtid uden at foregribe Noget. Der har været indgivet Ansøgning derom til Ministeriet, og det er omtalt i Anmærkningerne, nemlig Forholdene i Taaft Sogn i Hammerum Herred. Der er nemlig kun een Præst, og den sydlige Halvdel af Sognets Beboere søger nu om at faae en Kirke. Sognet er adskilt fra andre Sogne ved en Strækning af uopdyrket Heide, „Sandene“, som vi kalde det — det er nemlig uopdyrket Heidejord, som er udsat for at flyde bort som Flyvesand, naar man ikke passer det —; det staaar ikke i naturlig Forbindelse med omliggende Sogne, men har Betingelserne for selv at kunne danne et Sogn eller deles i to Sogne. Dette kan saa meget lettere ske, som den Præst, der er i det gamle Sogn, ogsaa kan overtage Betjeningen af det nye Sogn og prædike i den nye Kirke, hvad den nuværende Præst er villig til.

Naar man ser hen til den Begrundelse, som den ærede Minister har givet iaar af Forslaget om Bidrag til en Kirke i Brande, da ere de Betingelser, som der ere tilfede, ogsaa tilfede i Taaft. Størrelsen af Sognet er 3 Kvadratmil, det er omtrent den samme Velangde, man har til Kirke som i Brande, nemlig $1\frac{1}{2}$ Mil, og Befolkningen er i den sydlige Del af Sognet noget i en forbausende Grad, nemlig fra 39 til nogle og firfindstyve Familier. I den Henseende er det altsaa betydelig større end Brande, hvor den ærede Minister mener, at der er særlig Grund til at udrette Noget. De stedlige Myndigheder anbefale Sagen, der er indsamlet endel Penge, og den samlede Sum er ikke ubetydelig større end den tilsvarende i Brande, idet der i Brande er indsamlet 1,750 Kr., men i Taaft 3,360 Kr., altsaa omtrent det Dobbelte. Det, der bliver Tale om her, er jo altsaa kun det Samme, som man har gjort nogle andre Steder, nemlig at give en lille Bevilling paa en halv Snes Tusinde Kroner til at bygge en ny Kirke for. Høve de den, er alt Andet i Orden, Kirkegaard og Byggeplads bliver indrømmet af de Beboere, som eie den Plads, hvorpaa der skal bygges, og de ere villige til at give Grunden uden Vederlag. Jeg skal derfor henlede den ærede Ministers og Finantsudvalgets Opmærksomhed paa denne Sag. Siden jeg er ved at tale om Kirken, skal jeg tillige henlede Opmærksomheden paa et Sted, hvor der er megen Trang, men om hvilket vistnok det Samme gælder, som blev bemærket af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds, at det er vanskeligt at tage Bestemmelse derom i Dieblittet, det er Grændsen mellem Sønder-Feldborg og Sønder-Dumme. Der foreligger ogsaa et Andragende om at faae et nyt Sogn oprettet, men det vil være forbundet med ikke ubetydelige Vanskeligheder, og jeg nævner det kun, for at det ikke skal gaa helt i Glemme. — Med Hensyn til Vædringsforslagene under Nr. 61—64 har jeg allerede, da jeg første Gang ifjor som Medlem af Thinget faae Finantsloven, havt Trang til at nævne en Mand, som jeg tror, burde være blandt disse. Jeg turde den Gang ikke komme frem med det, men iaar kan jeg ikke holde mig tilbage. Denne Mand er temmelig bekendt i den danske Literatur, eller rettere, han er ikke saa meget bekendt, fordi hans Skrifter ikke ere meget søgte, men han har dog gjort et ikke uvæsentligt Arbejde ved at samle gamle Folkesagn, det er den jydske Skolelærer Ewald Tang Christensen. Han har udgivet adskillige Bind af disse Folkeviser og Loner; det ene hedder: „Jydske Folkeviser“, det andet: „Jydske Folsagn“, og nu er han ifærd med „Sagn fra Sjælland“. Til disse sidste har han ifjor, efter Andragende, faaet en Understøttelse af 400 Kr., og han vil sandsynligvis faae samme Understøttelse iaar. Jeg mener, at han er blandt dem, som særlig burde nyde fast Understøttelse paa Finantsloven.